

Tässä sarjassa festivaalikävijät kertovat, mitä reaktioita tapahtuman teokset herättävät, kun taidetta ei katsota omistamisen, vaan lahjoittamisen näkökulmasta.

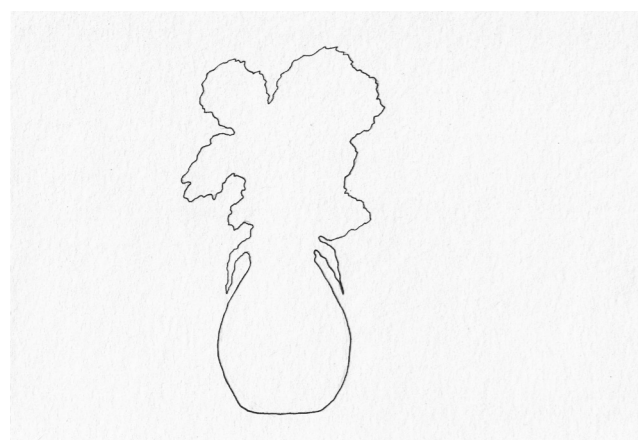
TEOS LAHJANA #1

Tytti Rintanen tuli tapahtumaan nauttimaan taiteesta. Hän kertoo, että nähdessään Leena Turvasen postikorttisarjan "Oi Helsinki" (2019) hän ajatteli heti hyvää ystäväänsä. Tämä analogisuutta rakastava ystävä tuli mieleen, koska hän rakastaa ja keräilee, mutta myös lähettää paljon postikortteja. Hän varmasti ilahtuisi epäkonventionalisesta postikorttiseinästä ja lähettäisi näitä ystävilleen. Kerran kyseinen ystävä järjesti "Rumin postikorttien juhlat", missä palkittiin illan päätteeksi rumin kortti.

TEOS LAHJANA #2

Martina Morger tuli Glasgowsta Art Fairiin ja nauttii siitä, että täällä huumorin ei tarvitse väistää vakavia tai raskaita merkityskokonaisuuksia. Erityisesti hänen silmänsä tarttuivat ranskalaisen taiteilijalla Ergasé tullen arkiset ja humoristiset objektit. Hän lahjoittaisi Emma Perrochonin teoksen, posliinisen mustan piiraan "Série noire (Karin)" (2014) äidilleen tai poikaystäväänsä äidilleen. Teos toimisi muistuttajana täydellisen kotiäidin myytistä ja sen tavoittelemisesta sekä työssäkäyvien ja menestyvien naisten paineista ja rooleihin liittyvistä ristiriidoista.

Kirjoittaja ja tarinoiden keräilijä **Aino Dudle** on kuvataiteilija ja kuvataidekasvatuksen maisteriopiskelija Aalto-yliopistossa.

**Kasvaa mittaansa puu ja lapsi.
Yhteiskunnan hyörykäyttöön.**

— Minka Heino

Veganeren

*Han var så solidarisk med dyra
Han ville ikke spise sine venner
Han ville ikke ta egga fra hønene
Den varme ulla fra savene
eller melka fra de små kalvene
Han kalte kjøttetere for barbariske mordere
Han så at alt liv på jorda er hellig*

*Første gang han ble innlagt
Var da han hørte en gulrot skrike*

— **Stein Holte**, En motbydelig feit kvinne

Opening performance by Emily Pelstring & Jessica Mensch, AFS '19

Only once have I bought an artwork.

I had to wait almost a month before I got the image home, and during that time I started to regret my purchase. Being a poor artist, it was a big thing not to spend the money on materials.

When I finally got the small image home, I almost felt happy.

The artwork was very different from my art and at the same time it was the kind of art that I would like to make.

I have the image close to my front door. It's the last thing I see as I leave home, and the first thing that welcomes me when I return.

— **Rita Leppiniemi**, coordinator of Näet magazine

Näet, issues 1-4. Published by MUU ry.

NÄET

Art Fair Suomi Magazine
23-26 MAY 2019

issue 4

25 MAY 2019

THE ART FAIR SUOMI

WHAT IS THE DEAL WITH THIS KIRPPIS?

I am the first to admit that I deeply enjoy bargain hunting and discovery, the cornerstones of a flea market experience. I get excited by the process of gradually comprehending a place based on the objects it spews forth. I read objects as cumulative portraits of a person, a community, a context. I have found and lived with many strange and wonderful things since moving to Finland, and I hope that this group of artists — with their specific tastes, worldviews, and proclivities — might contribute to furnishing many memorable environments in the future.

Art Fair Suomi '19

What is the deal with this kirppis?

MORE importantly, the kirppis came about through an attempt to critically analyse the default workings of art fairs, and experiment with other ways to serve and profile the participating member artists (whose membership fees partly contribute to the fair's running costs, and whose practices the fair seeks to profile).

Within most commercial contexts—and this is no exception—the onus is on the artist to develop and produce new artworks, with the hope they might be bought. Whether due to limitations—or specificities of taste, chance, budget, and appetite—those unsold works most likely end up accumulating in storage, their perceived desirability somehow tarnished because they have been exhibited (and seen), and left wanting.

To say “I feel seen” is to use a rather recent phrase that recognises the uncomfortable qualities of being acknowledged. To be seen is to feel vulnerable, tender, and exposed—all very difficult sensations to avoid within exhibition-making. Commercial exhibition-making feeds on hope, the unlikely coalescing of the desire to be seen, and collides with the economic prosperity necessary to see—we conjure the patron who thinks, “I like it, and I have the money to buy it”. The kirppis aims to lower one of these thresholds (€), while creating a context for that which to be seen to see again. Let's see what happens.

The building of Art Fair Suomi '19.
Photo by Teemu Ullgren

Through ongoing conversations, I have recently concluded that acknowledgement is foundational to living a feminist practice. It is rare and difficult to act alone. I acknowledge Martha Rosler's ongoing Garage Sale project, which debuted in 1973, and was restaged as the Monumental Garage Sale in MOMA in 2012. When I felt myself wavering in relation to kirppis conviction, this gave me strength. This zone creates space to care about other economies. It scoffs at an art market-as-anointer of worth. It believes that spark of magic we chase and rarely find—when we search for art that moves us—can be present in any thing, at any price, in contexts not austere but chaotic, confusing and crappy. And while you're waiting for this magic moment of encounter, stick googly eyes on that thing. They make everything better.

— Katie Lenanton, curator, freelance writer

NAPI!... paa...ko...nyt! vai...ei...kun aika...kuluu... ja sen huomaa...sen kulumisen...kuulee äänet kaikkialta...veden yli...asukkaat ja autot...kaupungin elämän...kaikki kai odottamassa...jotain...yksi iso tapahtuma...ja monta pientä...mitätöntä...veden pinta jakamassa kaupungin...ja sen äänet ilman valtakuntaan, valoisaan...ja...veden tiheään... painavaan ja pimeään...jossa yksi liike johtaa sarjaan muita, leviäviä liikkeitä...kuka narraa ketä? Kun kaksi lajia rinnan,,ukot ja...kalat...

Cover image the building of
Art Fair Suomi '19.

Photo by Saara Malmström

Kokemisesta

OLEN niin pientä ja alkukantaista apinalajia, että jotenkin arvostan sitä, että tulen kosketetuksi taidenäyttelyssä. Kokemus, impressio, vaikutelma, tunnereaktio. Mitä minä koin? Jos koin jotain koskettavaa, siinä heilahti myös tunne-elämä. Hyvässä teatteriesityksessä tai elokuvassa tulee kosketetuksi. Se voi ilmetä useilla tavoilla. Olen huomannut, että joskus, kun on todella rajuja tunteita tunnettavana, ne siirtyvätkin jonnekin defenssin taakse, torjunnan muurin tuolle puolen. Ja joskus aivojen solumassassa sellaiseen paikkaan, etteivät ne enää siirry päivätajuntaan. Milloin olen tuntenut tunnetta kuvataiteen moninaisen kirjon äärellä? Milloin olen tullut kosketetuksi esitystaiteen äärellä?

Viime kerralla, kun elämässä siunaantui vastaanotettaviksi erittäin rankkoja asioita, huomasin ettei tunnistettavia tunnereaktioita tullut kahteenkaan viikkoon. Kyseessä oli asia, joka oli niin massiivisesti liian raskas sulattaa. Keho oli sitä mieltä, että jos tämän nyt nostaa pintaan, jokin osa minusta hajoaa palasiksi.

Tarvittiin konkreettinen tilanne, toimimista, jonkin verran fysiikkaa, ihmisiä, jotka olivat läsnä tunteen konkretisointimistilanteessa ennen kuin se tuli. Olin ostamassa yhteistä kukkakimppua ihmiselle, jonka aikuinen lapsi oli kuollut väkivaltaisesti. Osoitteita, puhelinnumeroita. Ostin kaksi korttia. Paljonko maksaa? Välillä kävin lähikirjastossa kirjoittamassa korttien tekstit. Pyysin numerofiedustelusta väärin henkilöiden numeron, hävittelin kukkakaupassa lappuja ja lippuja sinne tänne. Hajoilin palasiksi. Kimpun kokoaminen yhdessä floristin kanssa oli sentään helppoa. Varmaan se oli jotain samanlaista, mitä teen työhuoneella, joskus tilanteissa, joissa on kyse myös jonkin tunteen purkamisesta. Teos voi lähteä tunteen purkamisestakin, impulsiivisesti. Alkuun. Onko jonkinlainen ero sillä, mitä kokee suorassa elämässä, kukkakaupan tuoksuvalla tiiskillä, ja jollakin tavalla tuotetun, jostain materiaalista valmistetun taideteoksen äärellä?

Viime Art Fairissa saavuin Merikaapelihalliin Annika Rauhalan videoinstallaation 'Jouha- Riot Police' -kättelemänä. Monella näytöllä pyöri pitkän taltioinnin tuloksena syntynyt video suomalaisten poliisien machokäytöksestä: asentoja, poseeraamista, luotaantyöntävää asennetta. Se oli hieno vastaanotto. Oksat pois. Suoraan riipaisevaan väkivaltakoneiston ja vallankäytön analyysiin. Sen toksisen äärimaskuliinisuuden erinomainen esitys neljältä valkokankaalta yhtäkaa. Ilmeisesti joukkojenhallintajoukoilla on tavoitteena pelkällä olemuksellaan, pelottavalla valtaa, ylivaltaa uhkuvalla epäinhimillisen, robottimaisen – mistä lie opitulla gestiikalla, ilmeillä, aseiden ja pampujen hivellyllä – munasyndimiehen esittämisellä ottaa henkinen voitto mieltään osoittavista alamaaisista, muuttaa heidät alimmaisiksi, nujertaa.

Arvostan teosta suuresti taidokkaana dokumentaationa militarisoidusta valtion väkivaltakoneistosta, epäinhimillisyyteen opetetusta miehisyyden lajista. 2014 jouduin katsomaan vappumarssille lähdettäessä jouhaväkivaltaa. Suhteeni Suomen poliisiin muuttui luottamuksesta vieroksunaksi. Rauhalan teos toimii voimaannuttavana yhteiskunta-analyysinä. Kymmenien pamputtavan, kasvoja kivetykseen painaneen jouhamiehen toiminnan liveäkemisen lisäksi näen nyt heitä sadoittain. Sääntö, ei poikkeus. Koettu kaltoinkohtelu tulee selitetyksi. Traumani osin käsitellyksi.

— Kikka Rytönen

on the brink

AFS19 keeps getting closer, until it's finally here...

Michal Czinege emails: Now in van with installation for Art Fair Suomi I'm thinking about traveling to Helsinki and abroad, why my wife and I, make our lives difficult by living in Nurmes, a small town so far from everything. Then, back in Nurmes, I am happy to be home and new ideas pop up like mushrooms. I see how good travel is. My wish: To get used to such journeys.

Driving from St. Petersburg, Sergey focuses on practical issues: "A free parking space would be nice." And whereas Marco is thinking about what he'll see, Anne-Linnea needs to get materials for an installation. Another artist hopes her equipment will work.

Stress preoccupies several visitors. Emotional thoughts linked to a colleague's retirement plagues one. A drawn-out and overpriced sauna renovation frazzles a second. A third has been stressed out for days and feels stupid, as if floating and says, "The art's out of reach." A fourth admits, "I'm here with my wife. No comment."

Two have no pressing concerns. One is spending time with his son and grandchildren; another dropped in on a whim and enjoys watching his children play.

— as conveyed to John Gayer

Min vän visa mig ett konstverk som han verkligen gillade. Jag kämpade med att förstå varför. **Konstverket sa mig absolut ingenting**, till och med mindre efter att jag frågade varför han gillade bilden. Efter det var jag väldigt misstänksam mot min vän – vem var han?

— Rita Leppiniemi